

Vilma älskar att lyssna på när hönsen pratar med varandra.

Huset fullt av hönor!

– Höns är fantastiska och fulla av personlighet! säger Vilma, 13.
Hon föder upp de fjäderklädda filurerna.

Text: LINUS DEGERSKÄR Foto: MAGNUS LEJHALL/TT

– **Du tycker nog att** jag ska släppa ner dig, va? säger Vilma Kollberg till kycklingen Algot.

Den nio veckor gamla fågeln piper i hennes händer. Vilma står i hönsgården på familjens gård på Öland. Det regnar, så bara några få av hennes 17 hönor, tuppar och kycklingar är ute. Resten sitter och trycker inne i hönshuset.

– De gillar inte att bli blöta, berättar hon. De brukar hålla sig inomhus på vintern också. Förra året vågade några sig ut i snön för första gången. Då blev jag lite stolt över dem.

Vilma har haft höns sedan 2013. Hon har lärt sig det mesta om fjäderfäna.

– Det bästa är att alla har helt olika personligheter. Det finns allt från surisar till riktiga mjukisar. Dessutom är de väldigt nyfikna och vill undersöka allt.

Favorithönan heter Spacc och ska snart fylla 2 år. Det var hon och hennes två systrar som väckte Vilmas intresse.

– Spacc påminner mycket om min mamma, säger Vilma. Hon är väldigt lugn och trygg och tar bra hand om sina kycklingar. Men hon

kan också vara väldigt bestämd.

När Spacc får kycklingar vill hon att de ska lära sig allting så fort som det bara går. Ibland lite för fort.

– En gång skulle hon tvunget ta ut kycklingarna i hönsgården när de bara var några dagar gamla, berättar Vilma. Sedan fick jag hjälpa dem in i huset igen, för de klarade inte att gå upp för trappan.

Inne i hönsuset finns små rederna fyllda med halm. Reden är nästan som små sängar där hönsen lägger och ruvar sina ägg. När det kommer kycklingar brukar Vilma döpa dem efter olika teman. Den senaste kullen är inte ens två veckor gammal. Alla i den är döpta efter kungligheter, som kycklingen Estelle.

Genom en dörr i hönsuset kan hönorna gå ut till hönsgården. Den är inhägnad med ett stål nät.

– Nätet får inte ha för stora hål och det ska vara nergrävt i marken, berättar Vilma. Annars kan rävar och andra rovdjur ta sig in.

På våren och sommaren brukar hon släppa ut hönsen så de får gå och picka i familjens trädgård.

– Men ibland går de bort till vårt trädgårdsland. Då blir vi inte

så glada, speciellt inte mamma.

Vilma sköter om hönsen helt själv. Hon matar dem och byter all halm i hönsuset. Tar hand om alla ägg och eventuella kycklingar. De flesta av äggen äter familjen själva, men en del säljer hon vidare.

– Fast jag håller inte på med höns för att tjäna pengar, utan för att det är kul.

Alla hennes hönor och tuppar är av rasen dvärgkochin. Till skillnad från många andra raser har de fjädrar även på benen och tårna.

– Mamma gick bara med på att skaffa höns om hon slapp se deras ben, säger Vilma. Hon tycker det är äckligt när de är kala.

Om man är mycket med dvärgkochiner kan de bli väldigt tama.

– Jag har haft hönor som kommit och hoppat upp i knät på mig. De älskar att bli klappade. Förut brukade jag ha dem på huvudet också!

Det kanske låter mysigt, men det finns risker med att ha en höna i håret.

– De bajsar, det kan man inte stoppa. Så det gäller att se upp, säger Vilma och skrattar.

Bland det bästa hon vet är att

